

XXVIII. Letnik.

Štev. 1.

1932. januar 8.

Vrednik i izdajateo

KLEKL JOŽEF, vp. plebanoš v Črenšovcih, Slovenska Krajina.

PETER DOMAČIN, 1924.

Tisk Prekmurske Tiskarne. Za tiskarno odgovoren Hahn Izidor v Murskoj Soboti.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečen list. Izbaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja l. 1904. dec. 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dati.

Vrejuje i izdava ga z dovolenjom višje cerkvene oblasti.

HELEK JOŽEF, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

I. Cena v Jugoslaviji na skupni naslov, če najmenje pet komadov hođi na eden naslov: na mesec eden dinar, ali 12 dinarov na leto. Z tov naročninov je z ednim poštnina za kalendar Srca Jezušovoga tudi plačana. Za to naročnino dobi vsaki naročnik mesečno na lepom papiri 20 stranski Marijin List, na konci leta pa veliki kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“ brezplačno i poštnine prosto.

Cena na posamezni naslov, če na eden naslov hođi menje kak pet komadov, je 15 Din. na leto. Za to ceno dobi naročnik poleg mesečnoga Marijinoga Lista ešče kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“ brezplačno i poštnine prosto na konci leta.

II. Cena v inozemstvu, to je prek mej Jugoslavije je: z Novinami i mesečnim detinškim listom: „Marijkinim Ogračekom“ letno 100 Din. Kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“, dobi vsaki naročnik na konci leta brezplačno i poštnine prosto. Če se pa prek mej Jugoslavije samo Marijin List naroči, je cena toga z kalendarom Srca Jezušovoga, „Marijkinim Ogračekom“ i knjižicov „Priprava na srečno smrt“ 40 Din. na leto poštnine prosto.

Naročnina se mora proti naprej plačivati: doma mesečno, iz inostranstva pa do konca marca vse!

Važno za domače naročnike, šteri majo na skupni naslov naročen Marijin List! Naročniki, ki majo v Jugoslaviji na skupni naslov naročen Marijin List, če si naročijo vsi iz vsej far, nesamo iz edne, tudi Novine, dobijo vse naše spise: Novine, Marijin List, Marijkin Ograček, kalendar Srca Jezušovoga i „Pripravo na srečno smrt“ za 30 Din. letno, to je na mesec njim pride za plačati samo 2 Din. 50 par. Najmenje 5500 bi pa moglo biti takših naročnikov.

Marijin List je priloga Novin. Marijkin Ograček pa priloga Marijinoga Lista.

Podobe, čista, dobre knige.

Naročnikom naznanjamo, da njim poskrbimo podobe, križe, rožnovence, svetinjlce, molitvenike i vsakovrstne dobre knige po najnižoj ceni. Vse, ka naročijo, tudi blagoslovimo, samo naročena reč mora meti naprej določenoga lastnika. Blagoslovljene reči se nainure ne smejo tržiti Čista blagoslovimo na križarske i dominikanske odpustke, križece na popolne odpustke za srečno smrtno vüro i na odpustke za križno pot.

Dari.

Naročnikom naznanjamo, da če majo kakši dar kama poslati, kak na misijone i druge dobrovolne namene, naj dare izročijo našemu uredništvu, mi vse brezplačno naprej pošlemo i ne računamo nikše poštnine. Na našoj položnici nam lahko pošljete notri vse dare i zapišite vsele gor, kam so namenjeni i na koj poslani dari.

Sv. meše.

Sprejmemo tudi sv. meše, kak večne meše Marije Pomočnice, večne meše za Celje, misijonske večne meše za Groblje, misijonske meše za družbo sv. Petra Klavera, sv. meše Marijine mešne zveze pa te odpošljemo vse naprej, ka našim naročnikom olejšamo te poseo. Domače tibe meše se tudi jemlejo po predpisih 10 Din za edno.

Naroča, piše i pošilja se vse na:

Vredništvo in uprava Mar. Lista v Črensovcih, Slov. Krajina, Jugoslavija.

Marijinoj deci, dragim naročnikom!

Teške čase živemo, ali obvladati nikdar nesmemo. Jaz vas pozdravljam v Marijinom imeni i vas prosim ščista odkrito, ostanite stanovitni, ne zapustite našega lepoga Marijinoga daru: Marijinoga Lista. Časi so teški, a ne teliko zavolo pomenkanja penez, kak najbolje zavolo pomenkanja vere. Pobožnost peša; hūdobija narašča, Marijino dete to nesme gledati z zapretimi očmi, nego dūhovni meč mora vzeti v roke i se boriti proti hūdobiji. Te meč je pobožna molitev, je pobožno čtenje. Gda Marijin List čtete, najlepše molite. I z kem vekšov gorečnostjov te ga čteli, z tem vekšim dūševnim haskom te rasli pred Bogom. Ka si pa pri Bogi zaslužite, je večno. Ide se tak za večno plačo. Celi bogi den se mantrate za vsakdanešnje potrebčine, na mesec bar ednok-dvakrat ne bi voščili dobre pol vūrice svojoj dūši z čtenjom Marijinoga Lista?

Gda vam to naznanjam i kda vas prosim, ka bi stanovitni ostali pri Marijinom Listi, omeniti moram dvojo reč:

1. Vsaki gospod, ki pozna razne pobožne liste i vsaki, ki izdava pobožne liste mi pravi: kak je mogoče za 10 Din. dati mesečnik i ešče kalendar pa drūgo knižico zraven! Zaistino opravičeno pitanje. Nerazumljivo je tistim, ki znajo kak velikanški stroški so v štampariji, za to ceno dati troje. Na njihovo pitanje odgovorim ne njim, nego vam, dragi naročniki: Z lūbezni do Matere Marije i do vaših dūš delamo vse i vsi pri Marijinom Listi brezplačno, zato smo ga mogoči tak po ceni dati vam do rok z kalendarom i „Pripravov.“ To je to prvo, ka sem šteo povedati.

2. To drūgo je pa nekaj takšega, ka je z tem prvim v zvezi. Če pa so takše dūše, štere za vas delajo i šče dostakrat svoje trošijo, naj bi vi samo po ceni dobili do rok, ka vam slūži na večni hasek, te mate nekšo dužnost vi do teh vaših dobrotnikov. *I ta dužnost je, ka štrite Marijin List. Štriti ga morate tam, gde ga nemajo i nepoznajo.*

Ne na jezere, nego desetjezere majo prek Mūre naši bratje pobožne liste naročene, kak „Bogoljuba“, „Kat. misijon“, „Glasnika“ itd. Zato so pa tisti listi lahko lepi i velki. *Mi pa niti polovico naročnikov nemamo, kak je katoličanskih drūžin v Slov. Krajin, štere bi si lahko naročile i štere bi si tūdi dužne bile naročiti Marijin List.* Med te dūše idite i je prosite v Marijinom imeni, naj si ga naročijo. Takša prošnja je predga. Jezusa glasite, kda ga priporočate. Misijonarje ste i misijonarke. Ne pravite, ka se z vas norca delajo, ali ka vam bodikaj gučijo ali ka itak nikaj nede pomagalo. Misijonarje tak ne gučijo, oni težavam v oči gledajo, ar lūbijo dūše zavolo Boga. Tak tisti gučijo, ki nemajo božega ognja v sebi, ki za božo diko i Marijino slavo, ki za zveličanje svoje i svojega bližnjega dūše ni s prstom neščejo genoti, nego pri peči bi samo radi mirno sedeli i tak zleteli v nebesa. Ali Jezus je drūgo pot določo za nebo kak brezbriznost. Njegova pot je jasna pa ostra. Glasi se: „*Nebesko kraljestvo silo trpi i samo ti silni jo dobiš.*“ (Mat. XI—12). Po sili „pri-

lično i neprilično", kak pravi Duh sv. po sv. Pavli apostoli (II. Tim. IV. 2.) moramo širiti bože kraljestvo po Marijinom Listi. Kem več je truda, tem več je plače. Bog nikaj ne niha brez plačila, ka se včini za njegovoga božega Sina mater.

Naj omogočimo vsakomi najmenšemi siromaki naročitev Marijinoga Lista, naznanimo, da se lahko plačuje na mesece. Vsaki mesec nekaj, to zmore vsaki siromak pa vsaki delavec.

I. Cena Marijinoga Lista na skupni naslov doma je 10 Din. Poštnina od kalendara 2 Din. Kalendar brezplačen kak i knjižica „Priprava na srečno smrt.“ Na mesec pride samo 1 Din., na frtao leta 3 D.

II. Cena Marijinoga Lista na posamezni naslov doma je 15 Din. Kalendar i knjižica „Priprava na srečno smrt“ brezplačno. Na mesec pride 1 Din. 25 par, na frtao leta 3 Din. 75 par.

Pripomnimo, da se z naročnine mora vsaki mesec nekaj plačati, če je što ne more na frtao leta naednok dolplačati, brezplačno ne moremo nikomi lista pošilati, ar je zadosta, ka brezplačno delamo. Jako nas bo veselilo, če nam Mar. List što naprej doli plača za celo leto. Ki pa ne more, naj plača vsaki mesec ka more. Vsaki frtao leta pa mora biti plačano, kelko spadne na frtao leta, to je 3 Din. na skupni naslov i 3 Din. 75 par pa na posameznoga.

Marija daj vam svojo pomoč, ka razširite njeni list!
Cresovci, 8. dec. na god Nevtepene Devlice Marije.

KLEKL JOŽEF, vp. plebanoš, vrednik Marijinoga Lista.

Pošta.

Slovenčarje. Hvala za tople pozdrave. Vam ne trbej posebi plačevati poštnine od kalendarov, je z naročninov plačana. Cena M. Lista ostane za vas, Slničare i Števanovčare, kak je bila lani.

Širitelom.

Dragim širitelom naznanjamo, ka njim z Marijinim Listom pošljemo teliko listekov za deco, keliko Marijinih Listov majo. Poiščite si dobro, gorečo deco ki naj pod vašov pazkov dell „Marijikin Ogracek“. Cena Marijikinoga Ograceka je 4 Din. na leto. Gda primejo deca prvo številko, plačajo 1 Din. Potom pa vsaki frtao naprej pali eden Din. Če bi trbelo ešče dečinski list, nam javite, če vam pa šteri više ostane, nam ga nazaj pošlite, poštnino plačamo mi. — Vredništvo Mar. Lista v Črensovcih.

Naročnikom Marijinoga Lista, ki majo na skupni naslov Marijin List v Jugoslaviji!

Veliko reč vam naznanjamo. Ka je ta? Radl bi združili Marijin List z Novinami tak, ka bi vsaki naročnik Marijinoga Lista bio tudi naročnik Novin. Če bi naročniki v to privolili, te bi dali za 30 Din. na leto poštnine prosto: Novine, Marijin List, Marijikin Ogracek, Kalendar Srca Jezušovoga i Pripravo za srečno smrt. Dobili bi 724 strani za 30 Din. na leto i bi prišlo 24 strani lepoga čtenja samo za eden Din. Če v to privolite dragi naročniki Marijinoga Lista, te od februara naprej vam pošlemo vse. Ali samo te de mogoče to napraviti, če vsi iz vsej far naročite z Mar. Listom tudi Novine, ki mate na skupni naslov Marijin List. Prosimo do konca januara od vseh širitelov odgovor. Naročniki vi ne pišite, nego povejte svoj namen samo širitelom, tej pa naj javijo vse nam. Pripomnimo, ka če privolijo v to naročniki Marijinoga Lista, njim več ne trbe nikaj davati za Marijin fond, zato ka bi se za njega iz naročnine vkraj vzelo. Vsaki naročnik bi prisparao na te način letno 7 Din. To pa v toj dragoči ne je malenkost. — Vredništvo i uprava Mar. Lista v Črensovcih.

MARIJIN LIST

XXVIII. Letnik.

Štev. 1.

1932. januar 8.

Z Marijov pravim Jezušeki:

Jezušek ljubim te,
Ti si moj Bog!
Spevlem ti skrivnostne
Pesmi ubog:
Štalca je mrzla,
Slamca je trda,
Toplo i mehko
Dam ti odejo:
V srol počivaj mi
Jezušek moj,
V vreloj mi ljubavi
Vzemi pokoj!

SRČEN.

Sedemstoletnica blažene smrti svete Elizabete.

Leta 1231. novembra 19. se je preselila v srečno večnost sveta Elizabeta. Tak je ravno sedemsto let minolo, ka je ta ljubljena rožica zapustila to suzno dolino. V spomin te svete smrti objavimo v našem listi životopis te ljubke svetnice, ka nam njene jakosti bodejo v spodbüdo, da živemo kak je živelä ona, vsi, predvsem pa kotrige tretjega reda, šterim je najdragša redovna sestra. Drago svetnico, preljubljeno sestro pa prosimo pred vsem za pobožnost, za jakost lübezni do bližnjega i lübezni do zatajüvanja. To troje če posedüjemo, vlevlemo najučinkovitejše zdravilo na rane človečanstva, v šterih to zdaj krvavi.

Življenjepis svete Elizabete.

Sveta Elizabeta je bila hči vogrskoga krala Andreja II. Mati njena je bila grofica iz Andechs-a, Gertruda. Rodila se je v Bratislavi, ali Požoni, kak se je prle zvalo mesto pri nas i to leta 1207.

Dete je raslo gor v največjšoj pobožnosti. Glas njegove svetosti se je razneseo prek mej vogrske države. Posebno se je gučalo od toga deteta, gda je dober Bog z čüdom potrdö svetost svoje izvoljenke. Neki samostanski brat je oslepno. Ozdravila ne ga je človeča znanost, nego jedino dotiklaj deteta Elizabete. Gda je za to čüdo zvedo deželni grof Thüringije Hermann, se je z celim srcom odločo, da to sveto dete zaroči po navadi tistog časa s svojim sinom Ludvigom, da njemi bo, kda doraste, žena. Svoj odlok je tüdi izpelao; štiri leta stara Elizabetika je tak prišla v glavno mesto Thüringije v Wartburg i se je tü odgajala z svojim bodočim možom Ludvigom.

Gda je bila štirinajset let stara, je vmro stari deželni grof, Hermann. Vladavino je po njegovej smrti prevzeo njegov sin Ludvig i se je zdao z Elizabetikov. V štirinajsetom leti svoje starosti je vzela na sebe teški jarem hišnoga zakona, a nosila ga je tak sveto, ka je zgled vsem ženam i materam. V mladih letaj je kazala veliko modrost, štero njej je v s srce nalevala *istinska pobožnost*. Najlepša priprava za zakonski stan! Zakon je Bog blagoslovo z trojov decov, z ednim sinom Hermannom i dvema hčerama.

Mesto moža je državne posla ona vodila leta 1225., kda je mož bio na romanji v Rimi. Vladarstvo njeno pa neje obstajalo v drugom kak v pravici i lübezni. Leta 1227. je mož Ludvig šö z casarom Friderikom II. v sveto deželo kak križar, da bi pomogeo to osloboditi poganskih Saracenov. A ne njemi je bilo dovoljeno, da svojo krv prelije za sveta Jezušova mesta, med potjov v Italiji ga je dober Bog že k sebi pozvao. Elizabeta je tak že v dvajsetom leti svoje starosti postala dovica, dovica i zednim mantrnica. Svak Henrik Raspe je najmre dovico z decov vred pregnao z grada. Mogla se je sirotika v naj-

vekšem siromaštvi pri tujih ludej stiskavati z drobnov dečicov. Kraljevska hči i sama vladarica je nemo i vdano prenesla te

Sveto Elizabeto po nedužnom preženejo z drobnov dečicov z grada Wartburga.

prišteo. Leto poznej, leta 1236. je z groba zdignjeno njeno sveto telo i sledkar prenešeno v krasuo cerkev, štera selje njej na čast podignola v Marburgi na Nemškem. Njeno življenje je dišeča rožica. Pridehnimo jo bar trikrat i postanimo po njej tudi mi rožica. Pri prvom pridihtavanji potegnimo v svojo dušo njeno pobožnost, pri drugom njeno smilenost i pri tretjem njeno potrpljivost.

Pobožnost svete Elizabete.

Bog je čudoviten vu svojih svetnikaj, pravi njegova Cerkev, njeni zaročnik sv. Duh. Takši je tudi v sv. Elizabeti. Že kak dete je puno ž njim, ž njegovim duhom pobožnosti. Prva reč, štero je Elizabetika spregovorila, je bila neka molitvica. Gda

veliki križ. Kak glasno kriči te njeni zgled zdajšnjemi nezadovolnomisveti: potrpi!

Po težkoj preizkušnji sta se za njo i družino zavzela tetica, opatica v Kitzingen-i i stric Egbert, püšpek v Bamberg-i. Po njihovem prizadevanji se je mogla najpre v Kitzingeni stisnotti, sledkar sta jo pa spravila v grad Bodenstein.

Gda se je mrtvo telo pokojnoga deželnoga grofa Ludviga spravilo domo, je laž bila premagana i pri mrtvom teli je dana pokojnoga do vici nazaj pravica, da žive do svoje smrti v gradi Wartburgi, odkod so jo po krivici pregnali.

Vmrila je leta 1231. nov. 19. Za štiri leta, l. 1235. jo je papa Gregor IX. k vrsti svetcev

ešče ne znala čteti, je kak malo detece pred oltarom v kapeli odprla veliko molitveno knigo psalmov, roke sklenola i pod kûšnola. To je bila njena molitev, gda ne znala ešče prav gučati, gda ne poznala ešče litere. Med igranjom se je kaj rada zdržavala pri dveraj i steni kapele, štere stene i stube je kûšûvala. Včasî je bilo pokopališče za igrališče. Svojim pajdašicam je tû davala sledeči navuk: „Tû počivajô mrtvi lûdje. To bomo tûdi mi; zato moramo Boga radi meti i ga prositi: „Gospod po tvojoj bridkoj smrti i na priprošnje tvoje lûblene matere Marije reši pokojne trpljenja.“

Detece je melo bister spomin, zato se je brez knige navčilo celi roj kratkih molitvic, štere je vsaki den zmolilo, prle za ves svet ne zaspalo. Gda se je že oženila, je vsako noč stanovala k molitvi i je pri posteli klečeč molila. Včasî so jo najšli klečeč pri posteli, gde je od trûjave zadremala.

Najlûblenejše njeno opravilo je bilo vaja v katoličanskem življenji. Vsaki den je šla z Wartburga v Eisenach k sv. meši, štero je z nepopisnov bogabojznostjov i pobožnostjov poslušala. Zgodilo se je ednok, ka je med sv. mešov na moža vrgla ne grešen, nego nepotreben pogled. Pa te pogled njej je nezmerne bolečine povzročo, objokavala ga je iz dna svoje dûše. Velike svetke, naj se podigne slovesnost bože službe, je celi knežji dvor prišeo v sijaji k sv. meši. Ona je tûdi vsikdar med njimi bila, ki so prišli iz grada. Zgodilo se je pa ednok, ka je štric križa dobila prostor v cerkvi. Kak zagledne Križanoga, taki odloži korono, ki jo je na glavi nosila pri toj priliki, čeprav se to ne vidilo svekrvi i ostalim princezinjam. Na Velki petek nikdar ne mela na sebi nikšega okraska, v kmečkoj obleki je šla obiskavat cerkve, se je med navaden narod mešala, šteri jo je rivao i súnjavao semta, v predpasniki je pa nosila te den dare za siromake. Križov tleden je bosa šla v procesiji i med predgov je sela med kodiškinje. Tak je mislila, ka so to dnevi ponižanja i se za križom najlepše tak ide. Gda je štero dete porodila, je je sama nesla v cerkev i z ednov ovčicov i voščenov svečov na oltar položila pa prosila Boga, naj je vzeme med svoje slugè i prijatele. Po staroj navadi je hodila tûdi na božo pot; dvakrat je priromala v Erfurt i ednok v Andechs. Rada je molila i dosta je molila. Posebno v Marburgi, gda je bila njegova lastnica, je živela samo v molitev vtopljenja. Na samotnoj poti do stûdenca je eden Očanaš dve vûri molila, tak sladko si je znala z dobrim Bogom pogovarjati. Med molitvov je čûtila neizmerni pokoj i potoki skuz so njej močali lice ne od žalosti, nego od same nebeske blaženosti, štero je med molitvov kušala.

Iz te pobožnosti pa je zraseo nesamo cvet molitve, nego sad vsake krščanske jakosti. Gda se je kak dete z drugov dečicov igrala i se je zmenbi najbole veselila, jo je naglo pretrgala i pravila: „Za božo volo se zdaj ne bom več igrala.“ Ali gda se je v dečinski nedužni ples zavrtela ga je pretrgala z rečmi: „To vrtenje je sveti zadostâ; ostalo pa darûjem Gospodi.“ Rokavice i prešite rokave ne štela nositi, okraske je samo po

nedelaj zavoło sv. meše trpela na sebi. Sledkar je pa vse okraske odstranila raz svoje obleke i samo te se je kak kneginja oblekla, če je to zahtevao vladar : mož. Prosto se je nosila zato, ar se njej je smilo trpeči Jezuš. Kak krasna miseo. I kak grozovita je nasprotna : Zato se nečejo naše ženske i dekle prosto nositi, ar se njim Križani ne mili !

V tistom leti, kda se je Elizabeta rodila, se je odpovedao sv. Frančišek Assiški sveti i se je odločo na popolno življenje. V 20 letaj se je red sv. Frančiška naglo razširo i dospeo tudi na Nemško. Sv. Elizabeta ga je z radostjov sprijela i je dala frančiškanom v Eisenachi klošter zidati. V tom kloštri se je ustanovo tretjired sv. Fračiška, k šteromi je taki pristopila i ona. Sv. Elizabeta je bila tak prva tretjerednica v velikoj nemškoj državi, prva diuhovna hči sv. Frančiška. Sv. Frančišek njej je poslao za dar svoj lastni plašč, šteromi se je neizmerno razveselila i vseli, kda je štela kakšo posebno milost od Boga zadobiti, si ga je oblekla i v njem opravljala svoje pobožnosti. Njena duša je znala, kak veliki prijateo boži je sv. Frančišek, zato je z največšim vüpanjom prosila njegove molitve. To je pome-no plašč njegov, v šteroga se je med molitvov oblačila. Po možinjinoj smrti je naredila zaoblübo, ka se več nede ženila i zato je tudi odklonila visokoga voglednika, samoga casara Fride-rika. Malo poznej se je pa na Veliki petek v Marburgi ščista odpovedala sveti i si je dala vlase odrezati i se je oblekla v sivkasto tretjeredniško obleko, štero je opasala z tretjeredniškim pasom. Od toga časa naprej je živila bole siromaško, kak šterikoli frančiškan, hodila je bosa, oblečena je bila v prosto pokorno odevalo i stisnola se je v edno kučico. Dela, šteroga je dobivala od imanja v Marburgi, odsehmao ne zadržala za sebe, prehranjala je sebe i dve gospej kre sebe z prelom, jela je samo zelenjavo, kühala si je sama kak i obleko si je sama krpala. Kak krasen zgled kralvske hčeri za naše ženske i dekle. Prosti, domači gvant nositi, celo zakrpanoga nositi, to naj bi se znova vpelalo po tretjerednicaj v navado pa ne bi napol bilo teliko nevole kak jo preživlemo. Cifer v obleki hiše podira, nepotrebno obiskanje krčem je pa podere.

Elizabeta je iskala v molitvi ne sebe, nego samo Boga. Molila je samo zato, da ga odiči i njemi spravi duše, štere žele vse rešiti. Zato je pa najšla tudi Boga. Nadnaravna nazveščenja, prikazni i nebeske tolažbe so jo obsipavale. Med svetov mešov se njej je v svetoj hoštiji prikazao Gospod. Gda je prišeo čas prečiščavanja, se je od te prikazni tak svetilo njeno lice, ka je mešnik mislo, ka v sunce gleda. Gda so jo iz Wartburga z dečicov vred na cesto vrgli, jo je sam mili Zveličiteo prišeo tolažit i njej je nazvesto, ka so njej vsi greh i odpüščeni i ka ostane vsikdar pri njej, če bo ona štela pri njem ostati. Marija, mati boža se njej je večkrat prikazala i njej nazvestila vnogo iz svojega i Jezušovoga življenja, jo včila moliti, premišlavati i boriti se za jakosti. Bog njej je podelo tudi čüdodelno moč i še v življenji je s svojimi molitvami i priprošnjami vno-

go čudnih del doprinesla. Iz te pobožnosti svete Elizabete se včimo na pravo pobožnost, štera ne išče sebe, svojega haska, nego jedino i samo božo čast pa zveličanje duš. Molimo, dosta molimo, naj se Bogi dopadnemo i bližnjemi hasnimo. Če mo v te namen i tak molili, smo stopili na prvo stopnjo svetoga življenja svete Elizabete. Druga stopnja, v štero naj bi stopili, je njena smilenost. Pridihnimo tudi to njeno rožico!

Smilenost svete Elizabete.

Prva reč sv. Elizabete je bila molitev, prvo njeno delo je pa bila miloščina. Pomenila je ta miloščina njeno smileno srce, štero se je na stežaj odpiralo v celom njenom življenji do trpečih, da so se tomi veselili ne samo siromaki, nego tudi angelci boži.

Kak dete je razdelila vse peneze, štere je v Wartburgi od bodočega moža dobila, siromaškoj deci. Kak ftička preleče vse kraje, naj more svojim mladim živež poskrbeti, ravno tak je mala Elizabetika gorvdarila v gradi kühnjo i kleti pa vse, ka je li najšla, je odnesla svojim siromakom. Tak je delala te tudi, kda je postala vladarica. Oda je mesto moža sama vodila posle dežele, je nastala v Thüringiji velika dragoča i veliki glad je poklonkao na dverl prebivalstva. V velikoj stiski so se siromacije kak živina z listjom, travov i korenjom preživlali. Proti voli uradništva je odprla vse zakladnice dežele, naj pomaga siromakom i na samom svojem gradi je vsaki den nahranila 900 gladnih siromakov. Vsi dohodki države so se smeli obrniti samo za pomoč stradanim. V penezaj je v toj nesreči razdelila med potrebne 6400 zlatih koron, ka je v denešnji vrednosti nešteto milijonov. Pa nesamo državno, tudi vso svojo vrednost je razdelila, naj pomaga siromakom. Kelikokrat je razdelila med siromake na mešnoj poti ali z cerkve domo svoje kinče, svojo obleko ali svoj plašč! Tak daleč je šla z milodari, da večkrat ne mogla k stoli sesti zavolo pomenkanja v obleki, ar je dosta ta zdavala. V Marburgi je pa včasi teliko svoje obleke razdelila, med siromake, da z hiše ne mogla. Mesto dragocenih ščipk so njene vladarske roke zgotavljale obleke za siromake, ali robače za mrtvece. V Eisenachi i Marburgi je ustanovila bolnišnice i sirotišnice, štere je vsaki den obiskala i pri tom obiski tolažila, obdarüvala, mujvala betežnike pa njim postilala. Pa ne samo te hiše, cele krajine siromaške hiše je obiskavala i potrebnim pomagala. Ne bilo tak zapuščene i zamazane kuče, v štero nebi njena noga stopila, da postane siromakom i betežnikom angeo tolažnik. Zgodilo se je celo, da je sela pod brslivo kravo, ar je betežnik potrebuvaio friško mleko, pa jo podojila. Kak krasen zgled poniznosti i lübeznosti do bližnjega. Mi bi se pa sramüvali kakšo reč voščiti bližnjemi, naj i naši siromaki dobijo streho v Domi sv. Frančiška! ? Kralevska hči nas vči, da je nemogoče lübezni do bližnjega zvršavati brez globokoga ponižanja.

Sv. Elizabeta je posebno lübezen kazala do pokojnih, naj i za to delo smilenosti dobi plačo nebesko. Mrtvece je rada

zmivala, oblačila, v škrinjo devala i na pokopališče sprevajala. Poleg pokojnih so njej na srci ležali posebno še tñdi mali, nedužna dečica. Te je vsaki den obiskala i je kak lñbeča mati razveseljaval a z nedužnimi igračami.

Sveta Elizabeta na mrtvečem odri v frančiškanskoj cerkvi, štero je sama dala zidati. Več pñšpekov i 12 prelatov je počastilo mrtvo telo z svojim obiskom i z priporočilom v molitev pokojne svetnice.

Njena lñbezen niti poleg najodñrnejših betežnikov, poleg gobavcov ne šla mimo, nego i te je obinola. V lastnoj hiši je dvorila tem nesrečnim betežnikom. Ednoga takšega odñrnoga gobavca je v Wartburgi v ogradi oprala. Kak so to dvorne gospe opazile, so se prestrašile i začele grozno kričati; ona se je pa iz celoga srca smejala njihovomi strahi. Lñbezen ne pozna strahñ, lñbezen kak pravi sveta boža reč, vse pretrpi i vse prenese. V Naumburgi je celo v možinjino posteo položila ednoga takšega gobavca, ar ne bilo drñgoga prostora, mož najmre neje bio doma. Neizmerno njej je to zamerila svekrva, štera je celo moža

nahujskala, ki je med tem prišeo domo, naj vzeme na red ženo zavolo toga. A' srditi mož se je nad tov lübeznostjov svoje žene do srca geno, kda se je gobavec spremeno v samoga Jezusa, ki se je z smehlačnim obrazom zahvalüvao Elizabeti za lübezen, moži pa za posteo, štero je dobo od njega. Ves blažen je te mož spregovoro: „Takše betežnike pa ja smeš v mojo posteo polagati.“ Pa kda je sveta dūša skrbela za telo, nese je spozabila z dūše trpečega; ta njej je bila prva skrb. Gizdave dekle, prevzetne dečke, nepotrplive siromake i betežnike je z božov miloščov na pravo pot spravila.

Vse, ka je delala, ne delala zato, ka bi za to kakšo hvalo dobila. Ona je štela samo Jezušovo zapoved v popolnosti spuniti i dobroga Boga z njov odičiti, za drugo ne se je brigala. Junaško je zato prenesla vse nezahvalnosti. Okradnoli so jo, na cesto vrženo z trojov drobnov dečicov nieden v Eisenachi, kde je teliko dobroga včinila, ne vzeo pod streho. V štalo se je mogla potegnoti. Edna stara ženska jo je celo dol z brvi v vodo sünola. Pa Elizabeta neje zamerila, vse je mirno zatrpela, i naprej je bila smilena, ar neje začela zavolo lüdi dobro delati, ka bi se tem dopadnola, nego zavolo Boga, ka toga dopadenje zasluži. Njena strast je bila ta, naj kem več dobroga i smilenoga dela doprinese. O da bi mi tüdi samo to sveto strast meli!

Ta junaška, nesebična lübezen se je dobromi Bogi jako dopadnola. Svoje dopadenje je z tem potrdó, da je vnogo čüd včino na njeno prošnjo že v njenom življenji. Vnogo slepe dece je dobilo na dotiklaj njenih rok svoj pogled nazaj. Strepetao je od veselja dühovnik ki jo je prečiščavao, ar se je svetlikala kak sunce! Pa ta svetloba je z njenih očih vsikdar žarela, kak da bi nebeske oči gledale na človeka, ki je z njov gučao! Bog je s tem pokazao, da je bližnjega, predvsem pa zapuščenoga bližnjega lübiti nebesko delo. Slika se njena podoba, kak vu predpasniki rože kaže. Mož jo je srečao i jo pitao, ka nese. Na bože navdihavanje je odgovorila, ka nese rože. Nesla je siromakom jesti, v štere se je jelo spremenilo. S tem je Bog pokazao, da rože si trga tisti, ki siromake podpira, rože, iz šterih de spleten njegov venec večne dike.

Potrplivost sv. Elizabete.

Sveta Elizabeta je teliko trpela v svojem življenji, da bi jo lahko imenüvali za živi križ. Neizmerno se moramo čüdivati, da je ona, milo kraljevsko dete, pravična vladarica i smilena dobrotnica teliko sovražnikov mela i teliko mogla od njih prestati!

Z križom se je hitro srečala i ne se njemi je ognola. Hitro je spoznala, da v njem je moč. V tujino je prišla že kak štiri leta staro dete. Dedek bodočega moža jo je toti rad meo, ne pa njegovi starišje. Pri teh nese je čütüla doma. Zato je nosila bridko domotožje v srci po rojstnoj domovini. Samo ka ta se njej je tüdi v Kalvarijo obrnola. Vmoriüli so njej v njej mater, ki jo je rodila. Malo nato je vmro stari deželni knez, dedek bodočega moža, ki jo je rad meo. Ostala je sama brez lübezni med dvorskimi lüdmi, šteri neso jo marali, ar se njim

je vidila prepobožna. Norčarili so se ž nje, pa celo Ludvika zaročnika so šteli od nje odvrniti. Tak je raslo gor to dete v tujoj hiši, kak rožica na pustoji gori, kde jo najde vsaki veter. A ravno zato, da ne mela nikoga zvün zaročnika, ki njej je ostao veren i ne šteo čüti od drugoga zakona kak samo ž njov, se je popolnoma zavüpala na dobroga Boga i iskala samo to, naj se njegovej svetoi voli podvrže i se njemi dopadne. A i ta opora, štero je najšla vu svojem vernom tivariši, ne je dugo trpela, hitro se je podrla. Najšla je ednok v žepi svojega moža znamenje križarov, robček z križom. Spoznala je z toga, ka se je mož odločo za vojsko v svetoi zemli, ka de jo pomagao osloboditi izpod robstva poganov. O to znamenje križa je bilo predznamenje vseh tistih strašnih križov, šteri so meli na njo priti. Ali popolnoma se je vdala v božo sveto volo. Pravila je moževi: Če je boža vola, ostani pri meni; proti božoi voli te pa neščem meti.“ Popolna lübezen do Boga žari iz teh vdanih reči. Jedino tolažbo i podporo, moža, tüdi darüje, naj posvedoči, da Boga ma raj, kak vse na sveti. Srce se njej je trgalo od žalosti, kda se je na meji dežele poslovila od njega. Nesreča, štere se je bojala, je prišla prehitro. Ludvik mož neše zapüsto Talijanske države, pa je že mogo iti z sveta. Trešlika ga je spravila v rani grob v cveti mladosti. Gda je zvedila za smrt možinjino, je bila od prevelike žalosti zvün sebe. V enomer je ponavljala noseča z tretjim detetom te reči: Vmro je! Vmro je! Tak sem zdaj vse zgübila! O moj Bog, potolaži me zdaj, ki dovic i sirot nikdar ne ostaviš!

Komaj je bila zdaj 20 let stara, pa so se že sünole na njo vse nevole, a junaško je je prenesla. V trdoi zimi jo je pregnao svak Raspe Henrik z grada z trojov decov, pa nišče ne se je vüpaol zavolo strahü pred novim gospodarom, da bi jo pod streho vzeo. Štera je neštete jezere i jezere nahranila, oblekla, zvrátila, pod streho spravila, ta vsmilena düša ne dobi niti teliko mesta v ednoj hiši, ka bi se z nedužnov dečicov stisnola. Kak Jezušek i ona se je mogla v neko nevolno štalico stisnoti, dokeč neje dobila mesta pri ednom dühovniki, sledkar pa pri ednom svojem bivšem uradniki. Ali te uradnik je tak grobijansko ž njov ravnao, ka kda se je selila od njega, bi se njemi rada zahvalila, pa ne znala, zakoj bi se njemi zahvalila. Kda jo je svak pregnao i nišče ne sprejeo pod streho, nego samo zapüščena štalica, je zornico zazvonilo v frančičkanskoj cerkvi, štero je ona dala zidati. Kak začüje zvona glas, se popašči v cerkev i brate zaprosi, naj zaspevlejo Te Deum, to je naj se Bogi zahvalijo v njenom imeni za te križ, šteroga je to noč dobila. Pa prišli so pali bolši dnevi. Kda je pripelano mrtvo telo moža Ludvika i zakopano med velikov žalostjov podložnikov v grobnico v Reinhadsbrunni v kloštri, je zmagala pravica: dobila je nazaj grad Wartburg, svak je pa smeo mesto maloletne dece samo ravnati državo. Ali Elizabeta se je navolila življenja v Gradi. S svojima dvema vernima deklama z Izentrudov i Jutov, se je odselila v Marburg, štero mesto njej je kak dovici šlo

za deo, da bi samo Bogi i dobrim delam živela, deco je pa dala v kloštri pobožno odgajati.

V Marburgi je dobila od samoga pape ednoga ostroga spovednika, Konrada, imenitnoga predgara pokore. Te je spoznao, ka je Bog Elizabeto na veliko svetost pozvao, zato jo je tak ostro držao, ka najpozadnejša kodiškinja ne bila tak ponižana kak ona. Vse, ka je vzgajalo njenoj voli, je šteo v njej zatreti; zato njej je vzeo vse, ka njej je drago i milo bilo, naj za Boga vse daruje. Najprle njej vzeo dve dekli Jutto i Izentrudo, dve jedinivi vernivi duši, šterive sta vu vseh nesrečaj pri njej ostale i ne je ostavile. Mesto tive njej je dao edno čemerasto deklo i edno svajljivo dovico. V živo srce njej je vrezao, kda njej je prepovedao več miloščine davati siromakom, kak samo eden filer vsakomi, še bole jo je pa žežgao, kda njej je vsako almoštvo prepovedao. Za vsako najmenše delo po lastnoj voli je bila ostro pokarana. Ali Elizabeta je vu vsem bogala, potrplivo, ponizno, ne da bi reč nazaj povedala, bogala kak boga bogavno dete. Toga strogoga spovednika si je sama zvolila, ne štela sprejeti opatov i püšpekov, nego njega, naj nema nikaj prijetnoga na tom sveti. O ka drugo je zato bila, kak najbolje nedužno dete z svojimi 24 leti. Lehko jo je zato mogo spovednik Konrad spopolniti, kak se je malošto spopolno i jo pripelati v tretje nebo. Fililo njej je samo ešče edno: da jo smrt odrga iz te grešne zemle. Pa prišla je ta hitro i bila je spodbüdna, pobožna, lübezniiva, sveta, takša, kakše je bilo njeno življenje. Obleke druge ne mela, kak eden raztrgani plašč. V toga se je dala zaviti i v njem zakopati v kapeli sv. Franciška v špitali, šteroga je dala sama zidati. Smrtna vüra njej je bila znana i kak dobra katoličanka, se je na njo pripravila z gorečim sprejemanjom svetij svestv. Močna vročina jo je prijela i ta je bila znamenje njene odselitve z te skuzne doline v večno veselje. Tiho i sladko je spevala, obraz se njej pa sveto kak sunce. Nato je pripovedavala kak je Kristuš obüdo Lazara i kak je jokao pri njegovom grobi. Novembra 19. je bila nedela. Kda je prišla polnoč, si je zmislila na Kristušovo rojstvo, ki se je o polnoči rodio na svet, je nagnola svojo glavo z pobožnim zdihlajom proti podobi dobre matere Marije i je tak sladko zaspala za večno, kak zaspí dete v naročaj svoje drage mamike.

Zavili so jo v raztrgan plašč i bratje frančiškani so jo na ramaj odnesli v grob, sprevala je pa pokojno nešteto naroda od daleč i blüzi. Z nebes je teliko čüd glasilo njeno svetost, da jo je sveti oča Gregor IX. že za štiri leta, l. 1235. maja 26. na same Risale k svetnicam prišteo. Za edno leto, l. 1236. maja 1. so njeno sveto telo z groba zdignoli i jo v procesijo prenesli na oltar, odkod vsakoj drši kaže najležejšo pot v nebo, pot smilenosti do siromakov i vseh trpečih. Neizmerno dosta naroda se je vdeležilo te procesije, nešteti broj cerkvenih i sveckih knezov je obdao njeno odičeno telo, sam casar, Fridrik II. njej je položo dragoceno zlato korono na glavo, naj jo nosi kak svetica, da je ne štela nositi kak casarica. Troje dece, svekrva

i dva svaka so jo sprevaljali z največšev radostjov srca na odičeni oltar. Sledkar se je nad tem smilenim telom podignila krasna cerkev, štera z svojima dvema türmoma celomi sveti kriči Jezušove reči: „blaženi so smileni, ar oni smilenje zadobijo.“

Brat Volkmar v opatiji Reinhardsbrunni, si je v mlini roko združgo i je jako dosta trpo. Tisto noč, kda je Elizabeta vmrla, je v cerkvi Boga molo. Roka ga je neizmerno bolela, da je vse dregetao od bolečine. Naednok se njemi samo prikaže sv. Elizabeta vsa bliščéča v odičenoj obleki. Brat, ki jo je že v življenji visiko častio zavolo njenih jakosti, jo je čüdeč i zavüпно pitao, zakaj nosi zdaj tak lepo obleko, da je prle samo zakrpano i ponošeno nosila! ? Odgovorila njemi je: „Jaz sem svoj stan spremenila“ i na to ga je prijela za roko, štera je včasi zdrava postala. Stan je spremenila, ne pa srca. Njeno lübeče srce je izda tisto, kak je bilo v življenji: puno bogabojaznosti, potrplivosti i smilenosti do potrebnih. Sveta Maticerkev jo je proglasila za patrono vse dobrotelnosti. Ona je tak patrona tüdi naše dobrotelnosti, z šterov ščemo sirotam dom postaviti, kde bi se stisnole. Tisto ščemo včiniti, ka je ona naj raj delala na zemli. O z kak velikov radostjov nas gleda, ki se trüdimo za to hišo siromakov, ki za njo darüjemo.

Zdaj kda smo obhajali 700 letnico njene blažene smrti, ka naj bi se navčili od nje, ka naj bi njej poklonili za tisti veliki deo, šteroga nam je zapüstila z svojim svetim življenjom? Ka bi njej dali? Mislite, da bomo pravili, darüjte na dom? Ne, ne pravimo toga, nego to odgovorimo: dajte njej edno devetdnevnicico. Vsaka hiša, štera ma Marijin List, naj poslühne naše vroče prošnje i naj *skoz devet dni molí vsaki den edno Zdravo Marijo na čast sv. Elizabete za smileno srce. Smileno srce naj nam sprosi sv. Elizabeta vsem, posebno pa tretjerednikom, šterim je posebno sestra, ar je bila v istom redi goreča, kak našlo što. Med devetdnevnicov pa naj se bar eden iz hiše prečisti i darüje to sveto prečiščavanje svetnici, smilenoj sestri Elizabeti na čast.* To prosimo od vas dragi naročniki, nikšega drugoga dara ne. Sveta Elizabeta ma mogočno reč, vüpamo se, da bo sprosila po vnoгих smilenih srcaj sirotam pomoč, našim tüdi za Dom sv. Frančiška. To devetdnevnicico pa lahko kdašteč opravite, tüdi v postnom časi, kda itak idete k spovedi.

Sv. Elizabeta se slika na dva načina, oba pa edno pomenita. K srci drži cerkev ki je v Marburgi, pred njov klečečimi siromaki pa krüh deli. To je edna slika. Ta druga jo pa predstavlja, kak v predpasniki rože drži, rože, v štere se je obrno dar, ki ga je nosila siromakom, kda jo je mož pitao, ka nosi. Obe sliki pomenita edno: ka je rada mela Boga i zavolo njega bližnjega, šteromi je dala vse ka je mela, rajši je sama zatrpela, naj samo more bližnjemi pomagati. Vtom jo nasledüjmo. *Prosto se nosimo, prosto se hranimo, da tem več dobijo dobri namení: Bog i njegova deca, naši pomoči potrebni bližnji!*

Blaženi so smileni, ar oni smilenje zadobijo!

(Po Meschler M. iz Družbe Jez.- Kj.)

MISIJONSKI GLASI

Kitajska. Strašna povoden, štero je napravila Žuta voda, je povzročila grozno nesrečo. Osem milijon ljudi se je potopilo, 40 milijonov jih je pa brez strehe ostalo. Sirotike nemajo stana, pa jela tudi ne. K nesreči pa prihaja šče to, da divjajo tam medsebojne bojne i da komunisti grozno ropajo i vmarjajo. Vojni minister je poročo, da so samo v pokrajini Kiangsi, štero držijo komunisti zaasedeno, vmorili 189.000 ljudi, nad 2 milijona ljudi so pa prisilili, da so mogli zapustiti svoje domove, štere so potem oropali. Stojezero hiš so vužgali. V Hunani so vmorili 72.000 nedužnih ljudi, 120.000 hiš pa zažgali.

Sveti Oča so poslali 260.000 lir ponesrečenim po povodni. Minister za zvünešnje zadeve se je toplo zahvalo sv. Oči za velikodušni dar.

Poleg varaša Kantona leži otok Shcklund. Na tom otoki trpi strašne moke 700 gobavcov, štere oskrbavajo katoličanske sestre i duhovniki. Ti ubogi Lazarje, šterim kotige za kotrigov odkaple, so postavili 17 slavalokov na čast Jezuš i v Oltarskom Svestvi na Telovo i so pri slovesnoj svetoj meši opravili vsi skupno sveto prečiščavanje. Štirje gobavci so pri procesiji nosili nebo, gobave deklice so pa trosile cvetje. Si lahko mislimo, kak milo je gledao dober Jezuš na cvetje te nedužne dečice mantrniške. Kaj takšega zmore samo katoličanska vera.

V Hungkialovi je sprejelo 14 mladencov svestvo cerkvenoga reda, 8 jih je svetnih duhovnikov, 6 pa frančiškanov. Eden den so meli vsi sv. prvo mešo, z šterov so združili tridnevno pobožnost na čast bl. Oderiki, kitajskomi misijonari, ki je pred 600 leti vmro.

Katoličanko vseučilišče, štero so ustanovili amerikanski benediktinci, je kitajska vlada priznala. Ka v mnogih katoličanskih državaj prepovedavajo i branijo pa zapirajo, to v poganskih odpirajo. Tak skrbi dober Bog za svojo Cerkev i njene ovčice.

Nova ustava, štero je prejeo narodni zbor, ki je zborüvao od 5. do 17. maja, dovoli vsem Kitajcom sloboščino vesti. To pomeni, da smejo postati tudi Katoličanci. Ka se je kaj takšega moglo sprejeti v poganskem parlamenti, je zasluga katoličanskoga poslanca, ki je v pravom časi mogo dobiti 68 podpisov.

Misijonski nameni za leto 1932. Sveti Oča so dovolili družbi „Apostolstvo molitve“ poleg določenih namenov še sledeče misijonske namene:

Za januar: vrnitev Jakobitov v naroče sv. Cerkve.

Za februar: naj preneha komunizem na Kitajskom.

Za marc: misijoni v Sev. Ameriki.

Za april: tisti cerkveni redovi, šteri se bavijo posebno z molitevjov.

Za maj: dijaška društva za provučavanja misijonov.

Za junij: Domačini Srednje Amerike.

Za julij: duhovna skrb za pogane, ki prebivajo zvün misijonov.

Za august: Krščanska vzgoja ženske mladine v misijonih.

Podoba maloga Jezuseka, zvana Bambino v Rimi.

Pred tov podobov se kaj rada zbira rimska deca i počesčuje Jezuseka z nedužnimi molitvami i pesmicami.

Za september: Katoličanska akcija v misijonih.

Za oktober: Družba sv. Petra za domače duhovnike.

Za november: tisk na Kitajskom i Japonskom.

Za december: afrikanski rod Batu.

Prosimo vse dobre duše, naj v svoje molitve sklenejo večkrat i te namene, posebno pa naj to včiniijo pri svetom prečiščavanji.

Jezuš muči, ar misli na tebe. I ti?

Jezuš je tiho v Oltarskom Svestvi. Zakaj? Misli na tebe. Gda ti maš koga v misli, ne gučiš, nego samo ž njim se bavi tvoja domišlija, i tvoje srce je samo na njega obrnjeno. Ravno-tak dela Jezuš. Ne guči dušica on nikaj v Oltarskom Svestvi, nego muči, ar samo na tebe misli, kak bi te rešo, kak bi te obogato, kak bi ti največ dobrega včino. I ti? keliko milijon i milijon misli prehodi tvojo glavo. Povej z med teh keliko jih sede doli pred tabernaklom, da bi pozdravile tvojega Jezuša? Kak veliki, nešteti broj reči zapusti tvoja vüsta. Za Jezuša voš-čiš keliko? I Delaš i mučiš se noč no den. Posvetiš kakše delo Njemi tüdi, ki ti je dao zemelsko življenje i od koga čakaš večno? Ki lübezen goji v svojem srci do Jezuša, ne stane i ne leže, ka ne bi mislo na Oltarsko Svestvo, na svojego Boga i ka ne bi celi den svojega srca večkrat k Njemi zdigavao!?

Ka bi bilo, če Jezuš ne bi mislo na tebe?

Če Jezuš nebi mislo na tebe, bi se ti včasi v ničest po-grozo. Mi niti za eden hip nemoremo obstati, če nas Bog gor ne drži. Zato če bi Jezuš samo edno kratko sekundo obrno svoje bože misli od nas vkraj, bi vsi v tistoj sekundi prestali živeti i bi se v ničest pogrozili. I glej dušica, če ti ne misliš na Jezuša, si že pretgala eden deo bože misli na tebe, zato pa kapleš v ničest, v smrt, to je zato nemaš moči, da premagaš skušnjave, ki ti ščejo oropati življenje, miloščo posvečujočo i zato jo daš tak nalahci ta skušavci, ki ti meč zabodne zdaj v dušo i mrla si po smrtnom grehi.

Če nas Bog ne bi lübo, gde bi te bili?

Bili bi v tistom mesti, gde nega lübezni. Bože lübezni pa samo v ednom mesti nega: v pekli. Sem bi se vsi pogrozili, če Bog nas nebi lübo. Ali Bog nas lübi. Dokaz te njegove lü-bezni je tabernakl. V tom omareki žari njegova večna lübezen. Svojega jedinorojenoga Sina v njem drži za nas zapretoga do konca sveta. Gda to lübezen vidijo angelje, tvoj angeo čuvar i drugi angelje, nešteti, jezeri i jezeri, ti radostno ponavljajo: kak srečen si ti! Neba te zavida, zemla se ti radüje. Povej, spoznaš

to svoje največje bogastvo, to svojo največjo srečo? Spoznaš i povračuješ to večno ljubezen z ljubeznostjov? „*Ki ma moje zapovedi i je spunjava, tisti je ki me ljubi.*“ (Jan. 14—21.) Tak pravi dober Jezuš. Ne ti je zato težko vgoniti, jeli ga ljubiš ali pa ne!?

Jezuš je magnet, ki vleče duše k sebi.

Magnet vleče železo k sebi. Jezuš pa duše vleče. Vleče nas njegova milošča, vleče nas njegov zgled, njegova ljubeznivost, njegova smilenost, njegova lepota, najbole nas pa vleče njegova ljubezen, štera ga drži v tabernakli med nami, to je najbole nas vleče presveto Oltarsko Svestvo. A vleče nas samo tak, če se damo vleči. Magnet ne vleče cote, nego železo. Jezuš ki je ljubezen, vleče samo ljubezen. Če te ne vleče, ga ne ljubiš, ga neščeš ljubiti. Krčma te vleče. Ljubiš jo. Ples te vleče. Rad ga maš. Nočna tepešija te vleče. Vidi se ti klantivanje. Slabi guči te vlečejo. Veseliš se njim. Jezuš, samo Jezuš te ne vleče, nemaš ga rad. O kak strašna sodba je to. I to sodbo ne pravi Jezuš, to sodbo ti sam poveš nad sebov!

Če bi ga pa ljubo, bi spremeno njegov tabernakl v nebesa. Poslušaj, ka ti pravi, tebi, sini Adamovomi, on ki je Sin boži!?

„*Moja radost je prebivati med sinovi človečimi.*“ (Pril. 8—31.)

Vidiš, ešče nad Bogom samim maš moč, lahko ga razveseliš, ki je večna radost, če ljubiš.

CERKVENI - GLASI.

J. KONTAR

Žalostno. V Združenih državah v Ameriki je bilo lani ločenih zakonov 1,062726. Jako žalostna številka. To ločitev tak razmimo, ka je toliko moškov i žensek bilo ločenih. Istina, ka večino prebivalstva v Ameriki tvorijo protestantje, vendar med ločenimi so tudi katoličanci.

Junaška ljubezen do Jezuša v Oltarskom Svestvi. Franciškanka piše iz Indije, da je tam neka žena vsako nedelo prišla k sv. meši, čeravno je bila pot bole težavna, kak je pri nas. Zgodilo se je pa ednok, da je v potoki, prek šteroga je vodila krščenico pot, narasla voda. Ona pride do potoka i vidi, da se veliki valovje kotajo po njem i ka ne more prek, si zguci, „no zdaj pa nemorem prek“. A komaj to spregovori v sebi, njej že pride rešilna miseo. Dete, štero je s sebov vodila v cerkev, si

dene na hrbet i žups, spusti se v deročo vodo pa jo srečno preplava. Vroče indijsko sonce je do cerkvi obe posušilo, dete i mater, ka sta lahko bile pri sv. meši.

Židovje nas včijo. V Združenih državah so Židovje lansko leto v dobrodelne namene nabrali sledečo velikansko svoto: 56200870 dolarov. To je okoli trijezero milijon dinarov. I z te velikanske svote so največ dobili Židovje, ki svoje vernike bogato podpirajo, da ne prejdejo po kakših štalaj i parmaj kak naši. Med židovi se ne najde, ki bi pravo „zakaj siromakom streho“, nego segne v žep i pomaga svojega sovernika. Bi mi znali praviti, lejko davajo židovje, majo peneze. Naši je tudi majo, ali kama je dajo? Povejte, jeli ste vi že vidili Židova pijanoga? Takših je jako malo. Pri nas pa nesrečen gut milijone požre, zato pa te nega za siromake, zato je pa to vočimetanje, ka rekši ne trbe pobirati za njihov dom.

Nova meša Židova. V Holandiji je meo lani novo sv. mešo Židov, ki se je povrno na katoličansko vero i postao duhovnik. Piše se Simeon van Tijin. Stopo je med Benediktince i dobo ime Dom. Simon. Gda je novomešniški blagoslov delio, ga je z neizmernimi gorečimi želami delio, da bi ga najpre mogeo vsem Židovom podeliti; prvoga je podelo povrnjenomi Židovi, zdaj že katoličanci. Več Židovov, ki so se že tudi povrnoli na katoličansko vero, je poslalo lepi dar novomešniki: dva krasniva posvečnjeka.

Med gosti je bilo več povrnjenih na katoličansko vero: kanonik Pij Mortara iz Rima od lateranske bazilike, ki je židovskega pokolenja, potem več povrnjencov iz luteranske, turske ino hindujske vere.

Ta genliva sveta meša kaže, ka je dober Bog vse narode pozvao v svojo Cerkev i na zveličanje. O kak ljublena je zato molitev, posebno po svetom prečiščavanji za povrnjenje poganov, nevernikov i krivovernikov.

Ne jih je bilo sram. Nemci so obdržali pred meseci svoj 17. katoličanski tabor. Zbralo se jih je stojezero v luteranskoj Nemčiji i glasno svedočilo v luteranskem Nürnbergi svojo vdanost Kristuši i njegovomi namestniki sv. Oči. Med procesijov je treseti jezero dečkov i dekeo glasno izpovedalo, da se ne sramujejo svojega katoličanstva i da ščejo po njegovih zapovedaj živeti pošteno i pobožno. To je šereg, šteri nam da vnogo misliti.

Junaki. V Mehiki ešče izda divja boj proti Cerkvi. V državi Vera Cruz, štera ma svojo autonomijo, je vlada zapovedala vsem učitelom i učiteljicam, da samo te smejo ostati v državnoj službi, če stopijo v protiversko slobodnozidarsko društvo. Pa najdejo se junaki i junakinje, šteri i štere naj stopijo z službe, kak bi zatajili svoje versko osvedočenje. Vlada pa tak plačuje to junaštvo, da bombe meče tem junakom v stane.

VSEBINA:

Z Marijov pravim Jezuški:	Str. 1	Misijonski glasi.	Str. 12
Sedemstoletnica blažene		Kratke misli, ki daleč segajo.	„ 14
smrti svete Elizabete.	„ 2	Cerkveni glasi.	„ 15